

naar det en Gang foreligger til Behandling, som ubsthyde det til senere Tider? Jeg skal som sagt anbefale, at man gjør et Forsøg paa nu at gennemføre denne Sag. Jeg tror, det grunder sig paa et noget ensidigt Syn, naar det ærede Medlem for Thisted Amts 4de Valgkreds har havt saa forfærdelig meget mod dette Lovforslag. Duster man en Lov paa dette Omraade, tror jeg ikke, den kunde være saa fortræffelig meget anderledes end det foreliggende Lovforslag.

Justitsministeren (Melleman): Jeg kan efter det Foredrag, som den ærede sidste Taler holdt, fatte mig temmelig kort, idet han har besvaret største Delen af de Indvendinger, der ere fremkomne mod Loven, omtrent paa samme Maade, som jeg vilde have besvaret dem. Jeg skal ikke negte, at det forekommer mig at være en høist besynderlig Maade at angribe en hygieinisk Lov paa, at sige, at denne Lov jo ikke indeholder Andet, end hvad alle Menneſter gjøre, som holde deres Ting ordentlig. Det forekommer mig egentlig, at et saadant Ræsonnement snarere er det bedste Forsvar, der kan føres for Loven; thi detsom det erkjendes, at Loven ikke foreskriver Andet, end hvad alle Folk, der holde deres Ting ordentlig, gjøre, vil Loven jo ikke genere Andre end dem, der ikke holde deres Ting ordentlig, og man maa vistnok dog erkjende, at det er onskeligt, at de blive generede i saa Henseende. Ligeledes mener jeg, at det er en høist besynderlig Tankegang, hvorefter man paa den ene Side kan mene, at Loven er ganske overflødig ikke blot med Hensyn til de Bestemmelser, den giver om Meieriernes Indretning, men ogsaa med Hensyn til de Bestemmelser den giver i §§ 8 og 9 i Tilfælde af, at Smitte opstaar, altsaa mene, at Loven er ganske overflødig, fordi den ikke indeholder Andet, end hvad man alligevel gjør, medens man paa den anden Side vil mene, at Loven skulde hænge sammen med en listig Tanke om at ødelægge Fællesmeierierne ved at overlæsse dem med Mulkt for Overtrædelse af Lovens Bestemmelser og derved om mulig bringe det til, at de slet ikke kunde betale sig. Det er en Tankegang, der dog forekommer mig at være ikke synderlig konsequent. Jeg skal først med Hensyn til Lovens almindelige Karakter minde om, at den jo er blevet modtaget med Velvilje i det andet Thing, og at der er stemt for den ikke alene af den Side af Salen, som nærmest hører til Regjeringspartiet, men jeg tror ogsaa at kunne paastaa, at den blev enstemmig vedtagen — jeg erindrer ikke, om der maaste var et enkelt Medlem, der i den

Henseende gjorde en Undtagelse, jeg tror det ikke. Vist er det imidlertid, at der omtrent enstemmig er stemt for den ogsaa af de ærede Medlemmer i det andet Thing, der repræsenterer den samme Side, som Oppositionen her i dette Thing repræsenterer. At den altsaa skulde kunne betragtes som saadan et Slags Høreprogram i Kraft af den Tankegang, at man vilde indbylle Folk, at Høre havde mere Omſorg for Folks Sundhed end Venstre, kan jeg paa ingen Maade gaa ind paa. Lovforslaget fremtræder som en Foranstaltning, fremkaldt af den praktiske Nødvendighed, en Foranstaltning, som er lige meget til Fordel for den Ene som for den Anden, saa vist som jeg antager, at Alle, uden Hensyn til deres politiske Troesbekjendelse, sætte Pris paa deres Helbred. Hvad Lovens enkelte Bestemmelser angaar, tror jeg ogsaa at maatte sige, at de ere saaledes sigtede i Landsthinget, at de ikke længere nu kunne siges at indeholde Noget, der i Virkeligheden kan bevære den Industri, som her er Spørgsmaal om. Jeg skal blot gjøre nogle Bemærkninger med Hensyn til enkelte Punkter, hvor jeg tror, at Diskussionen ikke ret har opfattet Lovforslaget eller i ethvert Tilfælde tillagt det en altfor stor Betydning i hæmmende Retning, som det ikke har. Jeg vil saaledes først omtale § 8. Der findes Bestemmelsen om, at naar der i den Eiendom, hvor Meieriet er indrettet, opstaar en af de nævnte smitsomme Sygdomme maa der ikke udleveres Mælk fra Meieriet, førend Fare for Smittes Udbredelse ved de efter vedkommende Læges Forſkrift trufne Foranstaltninger, er fjernet. Der staar altsaa ingenlunde, at Meieriet skal lukkes, fordi der opstaar et saadant Tilfælde af en smitsom Sygdom i den Eiendom, hvor det drives, men der staar kun, at der ikke maa udleveres Mælk fra det, før Distriktslægen har truffet de Foranstaltninger, han anser for nødvendige til at forhindre Smittes Udbredelse. Og denne sidste Bestemmelse forekommer mig at være aldeles nødvendig, thi man maa jo vistnok erkjende; at naar der ligger Folk, der ere angrebne af en smitsom Sygdom i den omtalte Eiendom, gaar det ikke an Intet at foretage, men lade Alt gaa sin skjæve Gang. Hvorvidt de Syge ere angrebne paa en saadan Maade, at deres Tilstedeværelse ikke kan komme til at inficere Mælken osv., kunne Lægsfolk jo ikke bedømme, og det er derfor nødvendigt, at der maa tilkaldes en Læge for at han kan afgjøre det. Det kan jo godt være, at Lægen, naar han er kommet, mener, at den Syge ligger tilstrækkeligt isoleret fra Meieriet eller at Sygdommens Bestaaenhed